

Niel - ST. Annastrand - Niel (22 augustus 2009)

Zomertijd, mooi weertje. Zaterdagochtend goed gemutst de fiets op richting Schoten. Het is al een tijdje geleden dat ik voorbij de rede van Antwerpen gleeed met mijn kajak. Sinds de wintertochten van Niel enkel nog Nete en Rupel aan doen en we de ronde van Antwerpen al tweemaal miste, beginnende jaren zich stilaan op te stapelen. Ik vervreemd stilaan van de stroom aan de stad. Maar ditmaal gaan we er extra van genieten. Op en af, tweemaal voorbij het Steen.

Niet te veel drinken ingeslagen, want aan de molen bij St-Anneke is er drank in overvloed, bruintje lacht mij al toe! (wat anders dan over de grens in het noorden) Deze dag kon niet meer kapot, dat was zeker.

Veel medereizigers had ik niet, die bewuste zaterdag in augustus.

Martinique en Wilfried leunde tegen de wagen als ik mijn remmen dichttrok aan de club. Na de klassieke goedemorgen, kreeg ik al onmiddellijk twee vragen te beantwoorden. Heb je een zwemvest bij, was min of meer een overbodige vraag, die ik kon negeren. Zonder zwemvest, in groep, geen Schelde is al jaren een ongeschreven wet. Heb je een sleeptouw bij, was Wilfrieds tweede vraag. Nu hoorde ik het in Keulen donderen met een hel blauwe hemel boven Schoten.

Een touw ligt er meestal wel in mijn kajak, maar wat verstaat de organisatie juist onder een sleeptouw? Deze gloednieuwe instructies, via het internet, waren op de PC van Wilfried binnengestroomd. Donderdagavond liet Niel dit nog even weten aan de deelnemers. De bureaucratie had nieuwe instructies aan de Nielse inrichters opgelegd. Eén daarvan was een sleeptouw. Ik denk dat ze ooit de bedoeling hebben alle bootjes met elkaar te verbinden en te laten trekken door de politieboot. Dan is het probleem van het in groep varen meteen opgelost en is er een nieuwe toeristische attractie voor de bezoekers op de blauwe steen, vermeld in elk stadsfoldertje. Het bespaart ons wel een peddel, die we moeten vervangen door een sleeptouw. Een geniaal idee, ik zou bijna schrijven een BAM-idee.

Enfin, Wilfried had voor drie stroploze touwen gezorgd. Niel een boogscheut ver, werd snel bereikt. Tot mijn verbazing vond Wilfried nog een plaatje op de parking in de Nielse club. Er heerste al een grote bedrijvigheid. Mensen liepen her en der, en sleurden reeds met boten. Groot was Martinique en mijn teleurstelling, toen we vernamen dat de geplande tocht NIET doorging. Een ander eis van de havenautoriteiten waren drie begeleidende jachten. Dit laatste was iets van het goede te veel voor de kajakclub. De eisende partij hield het been stijf.

Bye, bye St-Anneke, Antwerpen en de zonlichtjes op de Schelde. Als alternatief bood de organisatie een tocht aan, over kanalen, met een zicht op 't Scheld en een sluitstuk op de Ruppel. Daar hadden wij geen zin in. Wilfried die een druk gesprek voerde met een lid van Oelegem over het zwembadprobleem, had weinig opgemerkt van het gebeuren. Terug bij het heden, overzag hij de geplande activiteiten, constateerde ons ongenoegen, en bood een oplossing aan.

Laat ons het Grevelingenmeer bevaren, groot water, mooie weer, weinig wind. Dit moest hij geen tweemaal herhalen, de geloste riemen werden sietopresto aangetrokken. De auto van de parking gereden, Josée met fiets opgepikt in haar villa en een weg gezocht naar Brouwershaven.

Aan het kleine strandje, net buiten de haven, werden de kano en de kajak op het zand gelegd. De boterhammen naar binnengedruwd met een slok water, om de bodies van wat extra energie te voorzien, voor de overtocht naar de hoek van Goeree. Daar waar een cafeetje staat aan het strand. Vlak achter de zeedijk was er wel een briesje. Ons duo, met Martinique aan het roer, zocht de juiste cadans, we waren eindelijk vertrokken. Er gleden ook wat jachten over het wateroppervlak. Sommige kruiste onze vaarroute. Op dit open water zorgde de wind voor wat deining. Hij slaagde er af en toe in, een geut water over de rand van de canadees te kieperen. De voetjes van ons duo werden natter en natter. Ze waren dan ook tevreden van wat zand onder hun zolen te voelen. Zo konden ze aan het Grevelingen geven, wat het meer toekwam, het overtollige water. Op het terras, trachtte de zon wat sproeten op onze face te toveren. Dus met een rood hoofdje, denk nu niet dat we tekort bij kas zaten, betaalde we het gelag. De droge boten mochten opnieuw van het water proeven. Het recreatie eilandje bij de Veermansplaat werd ons volgende doel. Zonder waterkaart probeerde de Hompelvoet ons te misleiden. Zijn grote inhammen leken soms een doorgang te bieden naar onze volgende stop. Maar menig meeuw lachte ons uit, wanneer we onze boeg moesten wenden om een beter doorgang te vinden buiten de verboden natuurzone. Uiteindelijk kregen we de gewenste plek in het vizier. Alhoewel ik zonder bril te veel afweek, wist een vermanende stem me tot de orde te roepen. Met de wind in de rug kon er af en toe gesurft worden. Ideale omstandigheden voor de roerganger om dit element te leren gebruiken. We stevenden nu recht op ons doel af. Wel attent blijvend voor de zeiljachten, die een andere koers hadden uitgezet. Op het eiland werd een vervroegd vieruurtje genuttigd. Jeugdig enthousiasme genoot er met volle teugen van de waterpret. Ze zwommen er tussen de jachten of zochten met hun schepnetjes naar levend wezen op de bodem. Het voorstel om achter de muurtjes terug naar Brouwershaven te varen, sloeg de stuurvrouw in de wind. Ze mat zich nu met een nieuwe uitdaging, de zijwind. Dit werd de lastigste karwei van de dag. Nu werd de opdracht, de juiste richting aanhouden, soms werd de canadees verplicht af en toe zijn neus aan de golfjes aan te bieden om te vermijden dat ze meer dan een emmer over de rand kieperden. Het tweetal genoot van de opgave. Afwisselende voorwaarts en zijwaarts trokken ze de boot richting Stampersplaat. Eens achter de plaat was de uitdaging verdwenen. Een bijna rimpelloos water begeleidde het drietal naar het plekje zand bij Brouwershaven. Dik na vieren begroette fietskoningin Josée ons. De wind had er voor gezorgd dat zij voortijdig op de afspraakplaats arriveerde. In het eerste gedeelte van haar parcours had hij haar getreiterd tot ze het beu werd. Bij haar terugkeer had hij haar gedruwd tot ongeregistreerde snelheden. Eindresultaat, een vervroegde aankomst bij de bezemwagen. Met vieren op een terras in Brouwershaven aanschouwden we een grandioze bediening, een schoolvoorbeeld van foutjes tegen de horecaregels. We lieten het niet aan ons hart komen, bestelde nog wat extra, om het laatste zout van onze lippen te spoelen.

ferre